

земи ти си. Нъ война та съ Русия се протакала оште три години, и се свършила съ Ништатский миръ (1721); Петръ добилъ Лифляндия, Естляндия, Ингрия (петер. губерния), и единъ късъ отъ Финляндия. Тая война свалила Швеция въ редъ тъ на второстъпенни ти държави; а Русия захванала първо мѣсто въ сѣвероисточна Европа. Отъ тогава царъ Петръ зель нова титла, *императорска*, която приличала на добито то достоинство на Руска та държава.

Шведски ти боляре се възползовали отъ смъртъ та на Карла, и искали да се повърнатъ на едноврѣмешно то си състояние. Тии турили на прѣстолъ тъ Елеонора и мъжъ тъ ѝ (Фридриха Хесенски) съ условие, штото кралска та власть да се стѣсни отъ държавниѣ съвѣтъ. Тоя съвѣтъ състоялъ отъ първенци ти и отъ боляре ти, и за малко врѣме станалъ по-силенъ отъ самий царъ. Такъво управление било тежко за държава та, заштото боляре ти повече то се грижили само за свои ти си интереси. Властоване то на боляре ти било съборено, кога станалъ краль Густавъ III.

Густавъ III. (1771—1792) билъ даровитъ и сръдцатъ краль. Той намислилъ да въведе въ Швеция кралско то единадържавие и да направи голѣми прѣобразования въ управление то. Народъ тъ мразилъ боляре ти, па и тии се карали по между си, та Густавъ умно се възползовалъ отъ това и склонилъ отъ камъ своя страна една честь отъ войска та. Когато всичко било приготвенно за прѣвратъ тъ, краль тъ явно се спрѣчкалъ съ държавниѣ съвѣтъ, събралъ около себе си офицери ти на гвардия та и съ едно распалено слово ги поканилъ да избаветь отечество то отъ врѣдно то господарование на боляре ти и на първенци ти. Офицери ти тоя часъ му се заклели, че всякога ште му бѣдаты вѣрни; съштото направили и вой-